

DE EURO IS VOORLOPIG GERED

In de vroege morgen van donderdag 26 oktober kwamen de Europese leiders met een aantal antwoorden op de eurocrisis. De beurzen en de euro reageerden in eerste aanleg positief.

TEKST: PATRICK BEIJERSBERGEN

Er waren vooraf vier pijnpunten die op de Eurotop getackeld moesten worden:

- De Griekse staatsschuld: hoeveel boeken we daarop af?
- Het stabiliteitsfonds: hoe groot wordt het en wie of wat staan erachter?
- De bankbalansen: hoeveel steun is er nodig na de afboeking op Griekenland en wat moeten de kapitaaleisen worden?
- De Unie zelf: wat wordt gedaan om dit nooit meer mee te hoeven maken?

Op alle vier deze pijnpunten zijn maatregelen aangekondigd.

DE GRIEKSE STAATSSCHULD

Wat wordt gedaan? Banken en verzekeraars gaan 'vrijwillig' 50 procent afschrijven op hun investeringen in Griekse staatsleningen. Hierdoor neemt de Griekse staatsschuld af met 100 miljard euro.

Wat had er gedaan moeten worden? Dit is in lijn met wat van tevoren minimaal noodzakelijk werd geacht. Na deze afboeking zou de schuld voor het land enigszins hanteerbaar worden, maar een afbetalingsregeling met heldere, strikt na te leven afspraken blijft noodzakelijk. Griekenland heeft met een staatsschuld die na deze afboeking naar schatting zo'n 120 procent bedraagt van het nationaal inkomen nog steeds een molensteen om de nek.

HET STABILITEITSFONDS

Wat wordt gedaan? Het noodfonds voor zwakke eurolanden wordt zonder dat er daadwerkelijk extra geld in het fonds wordt gestort vergroot van 440 miljard euro tot 1.000 miljard euro. Het fonds gaat garanties geven aan beleggers in staatsobligaties van zwakke landen. Er is niet afgesproken hoe groot de garanties zullen zijn. Het fonds



gaat investeringsvehikels opzetten, waarin landen als China, Rusland en Brazilië kunnen investeren. Ook kan het IMF worden gevraagd de middelen van het noodfonds te vergroten.

Wat had er gedaan moeten worden? De maatregelen die nu genomen worden zijn een flinke stap in de goede richting, maar het blijft de vraag of ze volstaan. Essentieel was dat dit fonds groot genoeg zou worden, of ten minste genoeg vertrouwen zou uitstralen, om het wegglijden van grote landen als Italië en Frankrijk op te kunnen vangen. Een alternatief was dat de ECB de vrije hand zou krijgen om staatsschulden te blijven opkopen voor zolang als nodig. Dat zal de ECB vermoedelijk blijven doen.

Er moet nog altijd worden gevreesd voor het eind van de euro als de politieke onenigheid tussen noord en zuid in Europa opnieuw oplaait. Een andere angst is die voor oplopende inflatie of zelfs hyperinflatie als gevolg van de omvangrijke overheidssteun en het opkopen van staatsobligaties door onder meer de ECB. Sommige goeroes roepen vanwege dit risico al jaren dat beleggers alleen nog maar hun toevlucht moeten zoeken in tastbare zaken als goud.

Critici zullen beweren dat de geldhoeveelheid op onverantwoorde wijze wordt vergroot door obligaties van zwakke eurolanden op te kopen. Het inflatiegevaar wordt echter overdreven, want de partijen waarvan de obligaties worden overgenomen